

RC Monitor

zpravodajský týdeník

ROČNÍK VI., ČÍSLO 20

11. říjen 2009

neprodejné

Z OBSAHU

Benedikt XVI. v České republice, str. 2

Jak papež dával naději, str. 5

Rozhovor s Mojmírem Horynou, str. 8

La Virgen de Guadalupe, str. 13

Tradice Otců

Z kázání svatého papeže
Řehoře I. Velikého [540–604]

Poslyšme, co říká Pán učedníkům, které posílá kázat: *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.* Na velkou žeň je málo dělníků. Musíme to říkat s velkým zármutkem, protože mnozí lidé by sice chtěli slyšet něco dobrého, ale není, kdo by jim to řekl. [...]

A ještě jedna věc mne, nejmilejší bratři, na životě pastýřů velice trápí. Aby se však nezdálo, že tím, co říkám, někomu křivím, obviňuji tím zároveň i sebe, i když jsem v této situaci do značné míry proti své vůli, dohnán tísnivými poměry této barbarské doby.

Nuže sklouzli jsme do vnějších záležitostí, a tak něco jiného jsme přijali jako hodnotu, a něco jiného z povinnosti svého úřadu skutečně vykonáváme. Opomíjíme kazatelskou službu a zdá se mi, že se jednou budeme zodpovídat za to, že si necháváme říkat biskupové, ačkoli jimi jsme jen podle jména, a ne doopravdy. Neboť ti, kdo nám byli svěřeni, opouštějí Boha, a my mlčíme. Vězí v ničemnostech, a my jim cestu k nápravě nepodáváme.

Ale jak bychom mohli napravovat životy druhých, když zanedbáváme svůj vlastní? Upnuli jsme se k světským starostem a ztrácíme vnitřní citlivost tím víc, čím horlivějšími se jevíme ve vnějších věcech.

Dobře proto říká svatá Církev o svých nemocných údech: *Udělalí ze mě strážkyni vinic, vlastní vinici jsem neuhlídala.* Udělalí i z nás strážce vinic a my se téměř nestaráme ani o svoji vlastní: pleteme se do vnějších činností, a zanedbáváme to, čím máme sloužit.

Co měl papež v „kufříku“?

„Myslím si, že z tohoto setkávání kultur během staletí, ...z utrpení ve prospěch nového pojetí svobody a svobodné společnosti pro nás vyplývají mnohá důležitá poselství, která mohou a mají být plodná pro budování Evropy. Musíme být velmi pozorní právě na poselství této země,“ odpověděl Benedikt XVI. novinářům na otázku, co myslí svým výrokem, že Česká republika leží „i historicky v srdci Evropy“, když předtím velmi fundovaně nastínil zásadní momenty pohnutých dějin naší země. Stalo se tak na palubě letadla cestou do Prahy. Je pozoruhodné ohlédnout se, jak k nám Svatý otec přijížděl „vybaven“:

Uplynulo 20 let od pádu komunistického režimu ve východní Evropě. Jan Pavel II. při návštěvách různých zemí bývalého komunistického režimu povzbuzoval k zodpovědnému užívání znovunabyté svobody. Co byste řekl národům východní Evropy v této nové historické fázi?

„Tyto země zvláště trpěly pod diktaturou, jak jsem již zmínil, ale v utrpení též dozrála pojetí svobody, která jsou aktuální a která je třeba nově zpracovat a zrealizovat. Mám na mysli například jeden text Václava Havla, který říká, že diktatura je založena na lži, a kdyby lež byla překonána a nikdo by už nelhal a kdyby vyšla na světlo pravda, byla by tu i svoboda. Rozvinul tak úzký vztah mezi pravdou a svobodou, kde svoboda není nezávanost, svévolnost, ale je spojena a podmíněna velkými hodnotami pravdy a lásky, solidarity a dobrem obecně. Myslím si proto, že toto chápání, tyto ideje, které dozrávaly v době diktatury, se nesmí vytratit, musíme se k nim teď opravdu vrátit! Ve svobodě, která je často trochu prázdná a bez hodnot, musíme znovu uznat, že svoboda a hodnoty, svoboda a dobro, svoboda a pravda patří k sobě, jinak se zničí i svoboda. To vidím jako poselství vycházející z těchto zemí, které je třeba v této době oživit,“ odpověděl Svatý otec před přistáním v Praze.

Res Claritatis, TS ČBK

Papež Benedikt XVI. se loučí před odletem z pražského ruzyňského letiště

Foto: Anton Frič, Res Claritatis

BENEDIKT XVI. V ČESKÉ REPUBLICĚ

Láska Kristova je naší silou

Návštěva papeže Benedikta XVI. v České republice

Třetí den papežské návštěvy

Sváteční pondělí 29. září 2009 bylo třetím, posledním dnem návštěvy papeže Benedikta XVI. v České republice. Svatý otec slavil eucharistickou liturgii ze slavnosti svatého Václava v místě jeho mučednictví – ve Staré Boleslavi. Dopolední mše svatá se ve velkém počtu účastnila mládež, které Petrův nástupce na konci bohoslužby adresoval zvláštní poselství. Odpoledne se pak na letišti v Ruzyni Benedikt XVI. s naší vlastní rozloučil.

Benedikt XVI. ve Staré Boleslavi

Před devátou hodinou dorazil Svatý otec do Staré Boleslavi, kde jeho první zastávkou byla bazilika svatého Václava. Dříve než do ní vstoupil, pozdravil věřící a poté i hejtmana Středočeského kraje Davida Ratha, místního starostu a duchovní. V bazilice se poklonil před Nejsvětější svátostí a setrval v krátké modlitbě, pak za doprovodu místního probosťá Vladimíra Kellnara zavítal na místo, kde byl zavražděn svatý Václav. K témuž světcovi se vztahoval i následující úkon – Svatý otec uctil jeho lebku v kryptě baziliky. Prohlédl si také Paladium české země.

V bazilice bylo přítomno dvacet starých a nemocných kněží, které Svatý otec velmi srdečně osobně pozdravil a požehnal jim. Mohly se s ním setkat i sestry, které se o ně starají.

Po třicetiminutové návštěvě odjel Svatý otec papamobilem na místo dalšího setkání – na nedalekou Proboštskou louku, kde jej očekávalo 50 tisíc věřících. Mši svatou slavili spolu s Kristovým náměstkem všichni naši biskupové, kardinálové Tomáš Špidlík, Josip Bozanic, Stanislav Dziwisz, biskupové ze Slovenska, Polska, Rakouska a 600 kněží. Ministrantů bylo 1600. Vzácného hosta na začátku bohoslužby pozdravil pražský arcibiskup, kardinál Miloslav Vlk:

Mše svatá ve Staré Boleslavi

Foto: Anton Frič, Res Claritatis

„Svatý Václav, před jehož úctyhodnou relikvií jste se sklonil krátce před začátkem této bohoslužby v jemu zasvěcené bazilice, reprezentuje národní křesťanskou tradici v našich dějinách, nazývanou „svatováclavskou tradicí“. Orlice svatého Václava, kterou jsme zvolili jako logo Vaší návštěvy, je historickým znakem našeho státu a svatováclavský hymnus, který budeme v závěru slavnosti zpívat, byl až do 19. století naší národní hymnou. Skutečnost, že přicházíte s námi a s celým národem oslavit tento den, chápeme jako projev úcty k duchovnímu odkazu našich dějin.“

Primas český také uvedl, že mladí od papeže očekávají slovo, které jim pomůže v životní orientaci. Zároveň předal Svatému otci dar: mešní soupřavu.

Benedikt XVI. začal svou homilii opět českým pozdravem, pak popřál ke jmeninám přítomnému prezidentovi Klausovi a všem nositelům jména Václav a pokračoval italsky:

„Tento veliký svátec, kterého rádi nazýváte „věčným“ knížetem Čechů, nás zve, abychom vytrvale a věrně následovali Krista, vybízí nás, abychom byli svatí. On sám je vzorem svátosti pro všechny, obzvláště pro ty, kteří řídí osudy společnosti a národa. Avšak ptáme se:

BENEDIKT XVI. V ČESKÉ REPUBLICE

je svatost v dnešní době ještě aktuální? Anebo je to spíše něco, co je málo přitažlivé a nedůležité? Nehledají se dnes více úspěch a lidská sláva? Avšak jak dlouho trvá a jakou cenu má pozemský úspěch?“

Právě naše vlast, podotknul dále Benedikt XVI., viděla padnout nemálo mocných, o nichž se myslelo, že dosáhli závratných výšin. Ti, kdo popírají Boha a v důsledku toho postrádají úctu k člověku, mají – zdá se – snadný život a dosahují materiálního úspěchu.

„Stačí však nahlédnout pod povrch a zjistíme, že tito lidé jsou nešťastní a nespokojení. Pouze ten, kdo v srdci uchovává posvátnou ‚bázeň Boží‘, má důvěru i v člověka a dokáže věnovat svůj život vytvoření spravedlivějšího a bratrského světa. Dnes je třeba lidí ‚věřících‘ a ‚věrohodných‘, připravených rozšířit do každé oblasti společnosti ty křesťanské zásady a ideály, jimiž se inspiruje jejich jednání.“

Příklad svatých nás povzbuzuje, řekl dále papež, aby ten, kdo si říká křesťan, byl důvěryhodný a tedy žil v souladu s principy víry, kterou vyznává. „Nestačí totiž působit zdáním dobrého a čestného člověka, ale je třeba jím skutečně být. A dobrý a čestný je ten, kdo nezakrývá sám sebou světlo Boží, nevynášá sebe, nýbrž nechává skrze sebe prosvítat Boha.“

„To je i poučení ze života svatého Václava, který měl odvahu dát přednost království nebeskému před kouzlem pozemské moci... Jako Pánův poslušný učedník, mladý kněz Václav zůstal věrný učení evangelia, jež mu vstúpila jeho svatá babička, mučednice Ludmila. Proto ještě předtím, než se pustil do budování pokojného soužití ve své vlasti a se sousedními zeměmi, postaral se, aby upevnil křesťanskou víru. Proto povolá-

Mše svatá ve Staré Boleslavi

Foto: Anton Frič, Res Claritatis

val kněze a stavěl kostely. V první staroslověnské ‚legendě‘ čteme, že ‚přisluhoval služebníkům Božím, mnohé kostely zdobil zlatem‘ a že ‚všem chudým prokazoval dobrodiní, nahé odíval, lačné krmil, pocestné přijímal podle slov evangelia, vdovám nedal ukřivdit, všechny lidi, chudé i bohaté miloval‘. Od Pána se naučil být ‚milosrdný a milostivý‘ (resp. žalm) a prodchnut duchem evangelia dokázal odpustit i bratru, který usiloval o jeho život. Právem ho proto vzýváte jako ‚dědice‘ svého národa a ve vám dobře známé písní jej prosíte, aby mu nedal zahynout.“

Na konci mše svaté papeže pozdravil i zástupce mládeže Vladislav Janouškovec. Potvrdil Benediktovi XVI. slib mládeže proměnit Kristovo učení ve skutek. Mladí lidé darovali Svatému otci dva dary. Prvním z nich byla fotokniha ze života mladých křesťanů v České repub-

lice, v které jsou shromážděny fotografie z diecézí, hnutí, komunit a řádů a také z velkých celostátních setkání mládeže. Druhý dar vyjadřoval konkrétní projev křesťanské lásky a solidarity – jednalo se o peněžní šek *Pro Afriku*, jehož celková suma činí 289 922 korun.

Benedikt XVI. se obrátil k mladým lidem nejprve česky a potom – v italské části svého poselství – nabídl mládeži zkušenost svatého Augustina jako odpověď na touhu mladých po štěstí, poukázal na to, že „příprava na svatost manželství je skutečnou poutí za povoláním“ a vybídnul ty, které Pán povolá ke služebnému kněžství či zasvěcenému životu, aby se „nezdráhali odpovědět na jeho pozvání“, a vyjádřil přání setkat se v roce 2011 na Světových dnech mládeže v Madridu. Úplně na závěr pak Svatý otec znovu řekl česky:

„Milování mladí přátelé, vaše nadšení pro křesťanskou víru je znamením naděje pro církev žijící a působící v těchto zemích. Abyste dali plnější smysl svému mládí, následujte odvážně a štedře Pána Ježíše, který klepe na dveře vašeho srdce. Kristus od vás žádá, abyste jej přijali jako přítele. Necht' vám Pán žehná a naplní každý váš dobrý životní plán!“

Za zvuku svatováclavského chorálu se Svatý otec vydal z Proboštské louky

Dnes je třeba lidí „věřících“ a „věrohodných“, připravených rozšířit do každé oblasti společnosti ty křesťanské zásady a ideály, jimiž se inspiruje jejich jednání. To je svatost, univerzální povolání všech pokřtěných, které je vede, aby plnili své povinnosti věrně a s odvahou, aby nehleděli na vlastní sobecký zájem, ale na společné dobro a hledali v každém okamžiku Boží vůli.

Z homilie Benedikta XVI. při mši svaté ve Staré Boleslavi

BENEDIKT XVI. V ČESKÉ REPUBLICE

ve Staré Boleslavi zpět do Prahy, kde poobědval s českými a moravskými biskupy.

Rozloučení s Benediktem XVI. na letišti v Ruzyni.

Před pátou hodinou se papež rozloučil s personálem apoštolské nunciatury, kde během své návštěvy bydlel, a pak už se kolona s ním a s jeho doprovodem vydala na letiště Praha-Ruzyně, odkud krátce před šestou hodinou odletěl. Na letišti se konalo oficiální slavnostní rozloučení. Se Svatým otcem se přišel rozloučit prezident republiky Václav Klaus:

„Vaše pevná víra, Vaše odvaha vyjádřit názory, které nejsou politicky korektní a kterým se vždy netleská, Vaše pevná oddanost základním myšlenkám a principům, na nichž je založena naše civilizace i samo křesťanství, je nám příkladem a povzbuzením. Desítky tisíc našich občanů, jakož i lidí ze sousedních zemí měly jedinečnou příležitost Vás spatřit osobně a miliony Vás po dlouhé hodiny po celé tři dny sledovaly na televizních obrazovkách. Dovoluji si říci, a vím, že to není jen můj soukromý názor či pouze můj osobní postřeh, že Vaše návštěva byla úspěšná a že bude mít dlouhodobý efekt. Vztahy mezi Českou republikou a Vatikánem byly posíleny a s radostí konstatuji, že jsou velmi dobré. Jsem si jist, že budou dobré i v budoucnosti.“

Benedikt XVI. ve své promluvě na rozloučenou poděkoval za „štedrou pohostin-

Církev v této zemi byla opravdu požehnaná pozoruhodným zástupem misionářů a mučedníků, stejně jako světců kontemplativního života...

Benedikt XVI. při rozloučení na letišti v Praze-Ruzyni

nost, které se mu dostalo během krátkého pobytu v této nádherné zemi“. Vyjádřil díky prezidentu Klausovi, koordinátorovi této pastorační návštěvy v České republice biskupu Václavu Malému, kardinálu Vlkovi, arcibiskupu Graubnerovi a všem, kdo se zasloužili o úspěšné zabezpečení průběhu setkání a bohoslužeb.

„Budu uchovávat v paměti chvíle modlitby, které jsem mohl prožít společně s biskupy, kněžími a věřícími této země. S velkým dojetím jsem dnes ráno slavil mši svatou ve Staré Boleslavi, na místě mučednictví mladého knížete Václava, kterého jsem uctil na jeho hrobě v sobotu večer v majestátní katedrále, která vévodí obzoru města Prahy. Včera, na Moravě, kde započali své apoštolské poslání svatí Cyril a Metoděj, jsem uvažoval, v modlitbě a děkování, nad počátky křesťanství na tomto území, a pochopitelně, ve všech slovanských zemích. Církev v této zemi byla opravdu požehnaná pozoruhodným zástupem misionářů a mučedníků, stejně jako světců kontemplativního živo-

ta, mezi nimiž chci zvlášť připomenout svatou Anežku Českou, jejíž kanonizace, právě před dvaceti lety, předznamenala osvobození země od ateistického útlaku,“ řekl na letišti Benedikt XVI.

„Moje včerejší setkání s představiteli jiných křesťanských společenství mne ujistilo o důležitosti ekumenického dialogu v této zemi, která tolik vytrpěla následkem náboženského rozdělení v období třicetileté války. Mnoho již bylo vykonáno pro uzdravení ran minulých staletí a byly učiněny význačné kroky na cestě usmíření a opravdové jednoty v Kristu. Při dalším budování na těchto pevných základech má před sebou důležitý úkol akademické společenství, a to skrze nekompromisní hledání pravdy.“

Velké potěšení Svatému otci přineslo také setkání s mládeží: „Podle výroku, který bývá připisován Franzi Kafkovi: »Kdo si zachová schopnost vidět krásu, nikdy nezestárne.« Jestliže naše oči zůstanou otevřené pro krásu Božího stvoření a naše mysl pro krásu jeho pravdy, můžeme opravdu doufat, že zůstaneme mladí a že budeme budovat svět, který odráží něco z oné božské krásy, a tím inspiruje i budoucí generace, aby jednaly podobně.“

Česky pak Svatý otec promluvu zakončil: „Ať Pražské Jezulátko je i nadále vaší inspirací a vede všechny rodiny vašeho národa. Kéž vám všem Bůh zehná!“

www.radiovaticana.cz

www.navstevapapeze.cz

Castel Gandolfo: Rozhovory o útocích na křesťany

Pákistánský prezident Asif Alí Zardáři a papež Benedikt XVI. hovořili v Castel Gandolfo o protikřesťanském násilí v Pákistánu a potřebě překonat diskriminaci. Podle vatikánského komuniké rozhovory poskytly příležitost prozkoumat současnou situaci v Pákistánu v ohledem na boj proti terorismu a snahu o vytvoření tolerantnější společnosti. „Rozhovory se pak dotkly pozitivní úlohy, kterou hraje katolická církev v životě země díky svým vzdělávacím, zdravotnickým a pomáhajícím činnostem.“ Za posledních několik měsíců došlo k řadě násilných incidentů,

při nichž muslimové zabili několik křesťanů. Křesťané žádají zrušení zákona proti rouhání, který dává muslimům do ruky „neviditelný meč“. Zákon vešel v platnost v roce 1986: požaduje doživotní vězení nebo smrt pro ty, kdo se rouhají Mohamedovi nebo znesvěcují korán. Postihl i mnoho muslimů. Už prezident Parvív Mušaraf se v roce 2000 pokusil ho změnit, ale pod tlakem radikálních skupin od toho musel ustoupit. Zardáři před rokem slíbil, že jeho vláda bude působit proti zneužívání tohoto zákona a proti stupňování násilí.

Zenit

Filipíny: Církev pomáhá obětem záplav

Tisíce obyvatel Manily jsou postiženi záplavami, jež způsobila tropická bouře a nepřipravenost vlády. Dobrovolníci Charity a humanitárních sdružení se snaží vyrovnat s nouzovou situací: vydávají potravinovou pomoc. Kromě financí z místních zdrojů poskytla biskupská konference USA 146 000 dolarů.

Bouře postihují Filipíny každoročně, přesto vláda nemá informační plán a přistupuje k problému fatalisticky, uvádějí místní zdroje.

Asia News

KOMENTÁŘ

Jak papež dával naději

Nepřijel jako politik. Přijel hlásat Krista a volat po svatosti každého z nás.

Videre Petrum! Uvidět Petra – tato touha každého katolíka se před několika málo dny naplnila českému národu. Nemusel on putovat do Říma, ale Svatý otec Benedikt XVI. připutoval k němu.

Přijel jako svědek víry, aby hlásal – nám všem a každému jednotlivě, jak sám zdůraznil – víru, naději a lásku. Sekulární média v jeho osobě očekávala politika vyjednávacího o uzavření konkordátu či vrácení komunisty uloupeného majetku. A logicky tak musela být zklamána. Papež nepřijel jako politik. Přijel hlásat Krista a volat po osobní svatosti každého z nás. V porovnání s tím jsou jakékoliv majetkové či politické otázky zcela podružné. To ostatně nepřímě vyjádřil i státní sekretář Tarcisio Bertone, když premiéra Fischera ujistil, že v době hospodářské krize nebude Církev spravedlnost v podobě vyrovnání s minulostí požadovat. Nejedná se z jeho strany o žádné chytráctví. Jen tím ukazuje, že Církvi jde o duše. Majetek je pouhým nástrojem k této její starosti, ničím víc. A bylo po senzaci. Mocichtivá Církev bažící po majetku – obraz stále mnohými politiky příživovaný – byla tatam.

Podobně dopadly i umělé snahy o diskreditaci Svatého otce. Hloupý pokus o rozdávání kondomů s jeho fotografií – financované (jak jinak) výrobcem prezervativů – skončil naprostým faskem. Demonstrace homosexuálů v Praze také sice přitáhla povinnou mediální pozornost (nějaká kontroverze přeci musí být), těžko však bude mít nějaký společenský dopad.

Na rozdíl od papežových slov. O nich si prezident Václav Klaus myslí, že budou mít dlouhodobý efekt. „Váš pobyt v naší zemi, poselství, které jste nám tak přesvědčivě předával, Vaši výzvu k vzájemnému porozumění, toleranci, míru, Váš důraz na rozum, víru a etiku, jsme poslouchali pozorně a věřím, že i pochopili,“ řekl prezident Svatému otci těsně před jeho odletem. Zda tím naznačoval

Benedikt XVI. se loučí s účastníky mše svaté ve Staré Boleslavi

Foto: Anton Frič, Res Claritatis

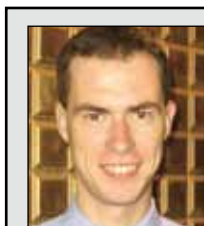
i změnu v osobním postoji k otázce víry, to ví jen on sám.

Dlouhodobý efekt návštěva papeže skutečně mít bude, pokud naše pozorné poslouchání a pochopení jeho slov uvedeme ve skutek. Papež neohromoval efektními projevy a složitými teoretickými úvahami, ale jako starší bratr ve víře přišel ke každému z nás s nabídkou osobního obrácení a následování Krista. Mnohokrát použil termín svatost – a nemyslel jím nějaký abstraktní a nedosažitelný ideál, ale osobní výzvu pro náš život. Na otázku „Je svatost v dnešní době ještě aktuální?“ odpovídá jednoznačně pozitivně. „Dnes je třeba lidí, věřících a, věrohodných, připravených rozšířit do každé oblasti společnosti ty křesťanské zásady

a ideály, jimiž se inspiruje jejich jednání.“ Ano, cesta svatosti není vyhrazena nějakým mistrům duchovního života, ale všem. „Opravdu nestačí působit zdáním dobrého a čestného člověka; je třeba jím skutečně být. A dobrý a čestný je ten, kdo nezakrývá sám sebou světlo Boží, nevynáší sebe, nýbrž nechává skrze sebe prosvítat Boha.“

Texty promluv Svatého otce jsou hluboké a inspirativní. Nadto šity na míru přímo nám, křesťanům žijícím v České republice. Proto bychom se k nim měli vracet často i v budoucnu.

My křesťané máme často sklon bédovat nad stavem společnosti. Benedikt XVI. za námi přišel s lékem. Tím není nějaký náhlý zvrát v uvažování lidí nebo sociální či politická změna. Změna společnosti se uskutečňuje každý den v srdci a v jednání jednoho každého z nás. Ostatně řekl to výslovně v Brně: „Jedině Kristus může být naší spolehlivou nadějí. To je zvěst, kterou my křesťané jsme povoláni každodenně hlásat a dosvědčovat.“

Jakub Kříž

Dlouhodobý efekt návštěva papeže skutečně mít bude, pokud naše pozorné poslouchání a pochopení jeho slov uvedeme ve skutek.

Jakub Kříž

BENEDIKT XVI. V ČESKÉ REPUBLICĚ

Vylučování Boha z univerzality rozumu maří dialog kultur

Benedikt XVI. na setkání s akademickou obcí ve Vladislavském sále

Benedikt XVI. se zdraví se zástupcem studentů Jaroslavem Lormanem

Foto: archiv KPR

Vážený pane prezidente, vážení páni kardinálové, vážení páni rektori a profesori, milí studenti a přátelé,

naše setkání mi dnes večer nabízí milou příležitost vyjádřit svou úctu k nepostradatelné úloze, jakou hrají ve společnosti university a vysokoškolské instituce. Děkuji studentovi, který mě vaším jménem laskavě přivítal, členům universitního sboru za jejich krásný výkon, a Jeho Magnificenci rektoru Karlovy univerzity, profesoru Václavu Hamplovi, za jeho pozornou prezentaci. Akademická obec, jež svou službou podporuje a přispívá ke kulturním a duchovním hodnotám společnosti, obohacuje intelektuální dědictví národa a upevňuje základy jeho budoucího rozvoje. Veliké změny, jež proběhly v české společnosti před dvaceti lety, byly urychleny v neposlední řadě reformním hnutím, které vzešlo z univerzitního prostředí a studentských kruhů. Ono pátrání po svobodě stále vede práci učenců, jejichž služba (*diakonia*) pravdě

je nepostradatelná pro blaho každého národa.

Rozum a svoboda slouží k hledání pravdy

Obracím se k vám jako ten, který byl profesorem, jemuž leželo na srdci jak právo na akademickou svobodu, tak i odpovědnost za správné používání rozumu, a teď je papežem, a jako takový je ve svém pastýřském úřadu uznáván jako hlas etického uvažování lidstva. Ačkoli někteří namítají, že otázky náboženství, víry a etiky nemají místo ve světě kolektivního myšlení, takový názor není vůbec samozřejmý. Svoboda, která je předpokladem pro používání rozumu – ať je to na universitě, nebo v Církvi – má svůj smysl: je určena k hledání pravdy a jako taková je principem křesťanství, které ve skutečnosti vedlo ke vzniku univerzit. Vždyť lidská touha po poznání pobízí každou generaci, aby rozšiřovala systém poznání a pila z pramenů víry. Bylo to právě bohaté dědictví kla-

sické moudrosti přizpůsobené a vložené do služby evangelia, co první křesťanští misionáři přinesli těmto zemím a položili za základ duchovní a kulturní jednoty trvajících dodnes. Ve stejném duchu byl můj předchůdce papež Klement VI. veden k založení slavné Karlovy univerzity v roce 1347, která i nadále významnou mírou přispívá k širším evropským akademickým, náboženským a kulturním kruhům.

Svoboda a odpovědnost vůči pravdě

Autonomie, jež je vlastní univerzitě i jakékoli vzdělávací instituci, má svůj smysl v odpovědnosti vůči autoritě pravdy. Autonomie však může být mnoha způsoby ohrožena. Velká formativní tradice, otevřená transcendentní skutečnosti, která stojí v základech evropských univerzit, byla v této i v jiných zemích systematicky ničena reduktivní materialistickou ideologií, potlačováním náboženství a umlčováním lidského ducha. V roce 1989 byl však svět svědkem dramatických událostí svržení neúspěšné totalitní ideologie a vítězství lidského ducha. Touha po svobodě a pravdě je nezczitelnou součástí naší společné lidské povahy. Nikdy nemůže být odstraněna. Dějiny potvrzují, že bývá popírána na vlastní nebezpečí lidstva. Na tuto touhu se snaží odpovědět náboženská víra, různá umění, filosofie, teologie a jiné vědní obory, každý svou vlastní metodou, a to jak ukázněnou reflexí, tak zdravou praxí.

Vážení rektori a profesori, posláním univerzity, na němž se podílíte, má vedle bádání ještě další podstatný aspekt, a sice zodpovědnost za formování myslí a srdcí dnešních mladých lidí. Tato důležitá povinnost samozřejmě není nová. Od časů Platonových vzdělávání není pouhým hromaděním vědomostí nebo dovedností, ale je chápáno jako *paideia*, lidská

BENEDIKT XVI. V ČESKÉ REPUBLICĚ

formace v bohatství intelektuální tradice směřující k ctnostnému životu. Když rozkvět velkých univerzit po celé Evropě ve středověku mířil směle k ideálu syntézy veškerého vědění, bylo to vždy ve službě pravého lidství (*humanita*), dokonalosti jednotlivce uvnitř dobře uspořádané společnosti. A také dnes: jakmile si mladý člověk uvědomí plnost a jednotu pravdy, objeví s radostí, že otázka toho, co může vědět, otevírá obrovské dobrodružství toho, čím by měl být a co by měl dělat.

Relativismus ohrožuje svobodu

Je třeba znovu objevit myšlenku uceleného vzdělání založeného na souladu poznání zakotveného v pravdě. Pomůže nám to postavit se v současné společnosti tolik evidentní tendenci třístit poznání. Mohutný rozvoj v informační a technologické oblasti s sebou nese pokušení oddělit rozum od hledání pravdy. Rozum, je-li však zbaven základní lidské orientace k pravdě, začíná ztrácet směr; chradne, a to buď pod záminkou skromnosti, uspokojený s tím, co je pouze částečné nebo provizorní, a nebo pod záminkou jistoty, s níž trvají na kapitulaci před požadavky pravdy ti, kdo přisuzují stejnou hodnotu bez rozdílu prakticky všemu. Z toho vyplývající relativismus působí beznadějnou kamufláž, za níž se může skrývat nová hrozba autonomii akademických institucí. Zatímco doba vměšování politického totalitářství pominula, nejsme často svědky toho, jak jsou používání rozumu a akademické bádání po celém světě – více či méně jemně – nuceny sklonit se pod tlakem ideologických zájmových skupin a podřídit se vábení krátkodobých prospěchářských nebo pragmatických cílů? Co se stane, bude-li naše kultura stavět pouze na módních argumentech, s malým odkazem na skutečnou historickou intelektuální tradici, nebo na názorech, které jsou nejhlučněji prosazovány a nejvíce sponzorovány? Co se stane, oddělí-li se naše kultura od svých životodárných kořenů v úzkosti, aby si zachovala radikální sekularismus? Naše společnosti se nestanou rozumnějšími ani tolerantnějšími ani přizpůsobivějšími, ale spíše křehčími a uzavřenějšími a se stále větší námahou budou rozlišovat, co je pravdivé, vznešené a dobré.

Benedikt XVI. při promluvě k akademické obci

Foto: archiv KPR

Důvěřovat lidské schopnosti hledat pravdu

Milí přátelé, chtěl bych vás povzbudit, abyste do všeho, co děláte, vložili ideály a velkorysost mladých lidí, a to nejen do studijních programů, které vám pomáhají vyniknout, ale také do zkušenosti sdílených ideálů a vzájemné podpory ve velkém díle vzdělání. Dovednosti analýzy a schopnosti tvořit hypotézu, spolu s obezřetným uměním rozlišovat, poskytují účinnou protilátku proti postojům sebestřednosti, lhostejnosti a odcizení, s nimiž se někdy setkáváme v naší úspěšné společnosti a jež mohou ovlivnit zvláště mladé lidi. V této souvislosti výsostně humanistického pohledu na poslání univerzity bych rád krátce zmínil překonání rozporu mezi vědou a náboženstvím, což bylo ústředním zájmem mého předchůdce papeže Jana Pavla II. Jak víte, tento papež propagoval plnější pochopení vztahu víry a rozumu jako dvou křídel, díky kterým

Co se stane, bude-li naše kultura stavět pouze na módních argumentech, s malým odkazem na skutečnou historickou intelektuální tradici, nebo na názorech, které jsou nejhlučněji prosazovány a nejvíce sponzorovány?

se lidský duch pozvedá ke kontemplaci pravdy (srov. *Fides et ratio*, Úvod). Víra i rozum se vzájemně podporují a každý z nich má svůj vlastní prostor působení (srov. tamtéž, 17), a přesto někteří by je chtěli stále od sebe oddělovat. Zastánci tohoto pozitivistického vyloučení Boha z univerzálnosti rozumu nejen že popírají nejhlubší přesvědčení věřících, ale také maří skutečný dialog kultur, který sami požadují. Rozum, který je hluchý ke všemu Božímu a vyhošťuje náboženství do říše subkultury, je neschopný vstoupit do dialogu kultur, jenž náš svět tak naléhavě potřebuje. Nakonec, „věrnost člověku vyžaduje věrnost pravdě, jež jediná je zárukou svobody“ (*Caritas in veritate*, 9). Tato důvěra v lidskou schopnost hledat pravdu, objevovat pravdu a žít z pravdy vedla k zakládání velkých evropských univerzit. To musíme dnes znovu zdůrazňovat, abychom povzbudili intelektuální síly nezbytné pro rozvoj budoucnosti skutečného lidského rozkvětu, budoucnosti vpravdě hodné člověka.

Milí přátelé, po těchto úvahách vám přeji vše dobré pro vaši náročnou práci. Modlím se, aby ji vždy inspirovala a vedla opravdová lidská moudrost, jež upřímně hledá pravdu, která nás osvobodí (srov. Jan 8,28). Vám i vašim rodinám vyprošuji Boží pozhelnání, radost a pokoj.

Česká sekce Radia Vaticana
(mezititulky redakce RC)

ROZHOVOR

Benedikt XVI. v doprovodu prezidenta Václava Klause a rektora Univerzity Karlovy prof. Václava Hampla přichází na setkání s akademickou obcí ve Vladislavském sále Pražského hradu

Foto: archiv KPR

Benedikt XVI. oslovuje racionálností, nikoli arogancí, říká profesor dějin umění Mojmir Horyna, prorektor Univerzity Karlovy

Nadšený dlouhotrvající potlesk, kterým intelektuální elita národa ve Vladislavském sále odměnila slova Benedikta XVI., je jeden z nejdůležitějších důkazů pozitivního přijetí nedávno skončené papežské návštěvy u nás. K této události se vracíme v následujícím rozhovoru s jedním z účastníků setkání ve Vladislavském sále, prorektorem Univerzity Karlovy, profesorem dějin umění Mojmiřem Horynou.

Mojmír Horyna odpovídal na otázky redaktora polské redakce Vatikánského rozhlasu Krzysztofa Bronka, který se jej nejprve zeptal na jeho první dojmy:

Papež je opravdu velká osobnost světa současné vzdělanosti. Vždyť akademická dráha má v jeho životopise velkou roli. A ta ohromná akademická kultura myšlení a vyjadřování je z jeho prací a z jeho spisů naprosto zřejmá dodnes. Snad by se dalo říci, že tento papež je mimo mnohého jiného také akademikem. My jsme to proto chápali tak, že zveme na univerzitu téměř kolegu a že je pro nás ctí, když akademik tohoto formátu toto pozvání přijme.

On sám to přiznal – vracím se k vám jako jeden z vás, jako ten kdo patří do akademické obce – ale neměl jste dojem, že do akademické obce patří i jakožto papež? Z pozice svého úřadu? Tak jako svatý Václav do loga Univerzity Karlovy?

To je nepochybné, protože to, co bylo konstatováno – vzato bez ohledu na teologická východiska – že totiž univerzita nejenom lidi kvalifikuje, ale vzdělává, a že vzdělávání je pěstování humanity a že humanitu nelze pěstovat bez náboženské dimenze lidského života. To bylo řečeno velice přesně. A bylo tam řečeno, že svoboda, kterou vzdělání potřebuje – uni-

verzita potřebuje vyrůstat ze svobodného prostředí a potřebuje tedy autonomii – že svoboda bez dimenze duchovnosti může velice rychle zplánět. A bylo tam řečeno i to, že dimenze duchovnosti je v dnešním světě dokonce pragmaticky potřebná, protože na ní lze založit dialog různých typů kultur, po kterém se neustále volá. V tom dialogu si však musíme být srozumitelní a na bázi duchovnosti jsme schopni s těmi ostatními kulturami komunikovat. Bylo řečeno jiným církevním hodnostářem, panem biskupem Škarvadou, že problém Evropy není ani tak problémem náboženským, ale problémem ztráty kulturní identity, která vyplývá z určitého zlhostejnění. Co však budeme schopni v dialogu nabídnout těm druhým kulturám, když začneme ztrácet svou vlastní kulturní identitu?

Při tiskové konferenci v letadle cestou do České republiky papež řekl, že česká církev málo hovoří se světem a s agnos-

ROZHOVOR

tiky. Řekl, že i když jsou křesťané menšinou, musí být menšinou kreativní, protože agnostici tento dialog potřebují. Máte pocit, že toto setkání s akademickou obcí je jeho začátkem?

Já ten dojem mám, a dokonce bych chtěl říci, že ten dialog byl zahájen všemi třemi řečníky, že i z české strany, tedy ze strany rektora univerzity i ze strany pana Lormana, zástupce studentů, k tomu dialogu byly prostě otevřeny dveře. To je věc, podle mého mínění, velice důležitá. Uzavřenost české církve je v podstatě tak trochu dílem toho minulého období, kdy v podstatě ti, kteří obstáli, opravdu žili v určitém ghettu a vlastně v něm ti, co byli vskutku aktivní, museli žít z důvodů osobní bezpečnosti. Když tedy někdo 20 let vzdoruje režimu v těchto nepřírodných podmínkách, tak je velice těžké, aby se den ze dne změnil. Myslím si však, že vyrůstá už i nová generace, která má vztah nejenom k duchovnímu poselství, ale i ke kulturnímu dědictví, které – a to si řekněme – je vlastně z velké části dílem Církve. Ve včerejším rozhovoru pro pražský rozhlas to řekl P. Tomáš Halík, když říkal: představme si Prahu bez náboženských památek a nebude to toto město. To je součást našeho domova, součást naší vlasti a my bychom si měli uvědomovat, kde jsou její kořeny už jenom z toho důvodu, abychom o svou vlast byli schopni zodpovědně pečovat. A dokážeme-li pečovat o svou vlast, tak dokážeme i těm dalším kulturám něco nabízet.

Zahraniční novináři vyjádřili překvapení nad tím, jak dobře byl Benedikt XVI. v Čechách přijat. Čekali nějaké agresivní konfrontace, a teď vidí, že atmosféra je pozitivní. Viděli jsme to i při setkání s akademickou obcí, že všechny hlavní autority jestli ne uznávají, tak alespoň respektují autoritu papeže. Proč myslíte, že je to překvapení? Je Česká republika ve světě tak pomluvena nebo se něco skutečně změnilo v nastavení veřejnosti?

Já jsem po této stránce nedělal žádný průzkum, čili to nebude podložená odpověď, ale domnívám se, že je to samotnou osobností papeže, protože Benedikt XVI. je papežem smíření, shromaždo-

On je tím, kdo opravdu buduje mosty, tedy *pontifex*, a dělá to zároveň způsobem, který je pro tu, řekl bych chladnější část společnosti, přijatelný. Dělá to svou takřikajíc racionální silou, ale nedělá to žádnou arogancí nebo argumentem na nějakou brutální sílu.

vání. On je tím, kdo opravdu buduje mosty, tedy *pontifex*, a dělá to zároveň způsobem, který je pro tu, řekl bych chladnější část společnosti, přijatelný. Dělá to svou racionální silou, ale nedělá to žádnou arogancí nebo argumentem na nějakou brutální sílu. A kdo chce naslouchat a kdo má rozum, aby naslouchal, tak ten musí být tímto papežem osloven. To za prvé. A za druhé si myslím, že i ona plus minus ateistická část naší společnosti byla překvapena tím, že tato návštěva při veškeré slavnostnosti není nijak pompézní. Byla vlastně velice prostá. A myslím, že i tato míra prostoty a opravdovosti vyrůstá z osobnosti tohoto papeže. Tím se zřejmě vracíme k tomu, že papež je akademikem a akademikům jde o věci podstatné. Nebo by alespoň mělo jít.

Nemáte dojem, že se při této návštěvě česká země vrací zpět ke své kultuře? Vy

jste říkal, že je to návštěva prostá. Ale je v ní i určitý majestát, který k Praze patří, a najednou je jasné, z jaké kultury Čechy vyrostly...

Ano. Svatý otec udělal gesto, které je, domnívám se, srozumitelné i nevěřícím, a tou je korunovace Pražského Jezulátka. To gesto nebyla pouze církevní slavnost, to je vlastně veliké poselství, které tu zanechal. To je první věc. Za druhé si myslím, že přes sílu kultury se lidé pomalíčku dostávají znovu k problému náboženství. Víím to z řady míst v Čechách, kde vzniká jakýsi lokální patriotismus a kde lidé začali opravovat kapličky a křížky. Napřed to dělají jenom proto, že jsou odtamtud a chtějí, aby to tam bylo hezké, ale když s těmi křížky a kapličkami žijí, tak jim to posleze dá i něco dalšího. Myslím si, že toto chce čas. Není dobré, jak se říká, tlačit na pilu. Neříkat jim: napřed se vyzpovídej, napřed buď vzorný, a pak můžeš postavit kapličku, ale naopak. A ono v životě je to tak, že když do něčeho vkládáme smysl, tak jej pak z toho zpětně dostáváme. A jde o to něčemu se odevzdat. A odevzdáváme-li se těmto věcem, tak v tom kontaktu s existencí Boží jsme, i když si to dlouho ani třeba nedokážeme uvědomit. A ono to přijde, ono to osloví. Tyto věci působí zrovna tak, jako působí svátosti, i když o tom člověk třeba ani nepřemýšlí.

Krzysztof Bronk
Radio Vaticana

Prorektor Univerzity Karlovy prof. Mojmir Horyna

Foto: Wikimedia Commons

BENEDIKT XVI. V ČESKÉ REPUBLICĚ

Mláďi po probdělé noci na staroboleslavské Proboštské louce se těší na setkání se Svatým otcem

Foto: Anton Frič, Res Claritatis

Naděje se dobře snoubí s mládím

Poselství Benedikta XVI. k mládeži, Stará Boleslav

Milí mladí přátelé!

Na konci této slavnosti se obracím přímo na vás a především vás upřímně zdravím. Přišli jste sem v hojném počtu z celé republiky i ze sousedních zemí; utábořili jste se zde včera večer a přenocovali jste ve stanech, a to pro vás bylo společnou zkušeností víry a bratrství. Díky za tuto vaši přítomnost; cítím z ní nadšení a velkorysost, které jsou vlastní mládí. S vámi se i papež cítí mladý! Rád bych ještě poděkoval vašemu zástupci za laskavá slova.

Milí přátelé, je jasné, že v každém mladém člověku je touha po štěstí, občas spojená s jakýmsi neklidem; touha, kterou však často dnešní konzumní společnost využívá špatným a odcizujícím způsobem. Je třeba brát vážně toto usilovné hledání štěstí. Vyžaduje si skutečnou a vyčerpávající odpověď. Ve vašem

věku se totiž činí první velká rozhodnutí, schopná nasměrovat život k dobru nebo ke zlu. Bohužel je nemálo vašich vrstevníků, kteří se nechají uchvátit klamnými vidinami umělých rájů, aby se pak ocitli ve smutné osamělosti. Je ale naopak i mnoho chlapců a dívek, kteří chtějí proměnit, jak řekl váš zástupce, nauku v činy, aby svému životu dali plný smy-

Obzvláště v tomto Roce kněží se obracím na vás, mladé: buďte pozorní a otevření Ježíšovu volání nabídnout život do služeb Bohu a jeho lidu. Církev i v této zemi potřebuje mnoho svatých kněží a osob zcela zasvěcených službě Kristu, Naději světa.

sl. Chci vám všem nabídnout zkušenost svatého Augustina, který řekl, že srdce každé osoby je neklidné, dokud nenajde to, co skutečně hledá. On objevil, že pouze Ježíš Kristus je uspokojivou odpovědí na touhu jeho a každého člověka po šťastném, smysluplném a hodnotném životě (srov. *Vyznání I, 1,1*).

Podobně jako u Augustina, přichází Pán vstříc každému z vás. Klepe na dveře vaší svobody a prosí, abyste ho přijali jako přítele. Chce vás učinit šťastnými, naplnit vás lidskostí a důstojností. Křesťanská víra znamená setkání s Kristem, živou Osobou, která dává životu nový rozměr, a tím rozhodující směr. A když se srdce mladého člověka otevře Božím plánům, není už nikterak namáhavé rozpoznat a následovat jeho hlas. Pán skutečně každého volá jménem a každému chce světit zvláštní

Dokončení na straně 12

BENEDIKT XVI. V ČESKÉ REPUBLICĚ

Návštěvu ČR označil Svatý otec za „mimořádnou“

Kardinál Vlk o papežské návštěvě

Pastorační návštěva papeže Benedikta XVI. v České republice o svatováclavském víkendu, kterou jsme právě prožili, byla jistě nejen největší událostí tohoto roku, ale – i když to zní velmi pateticky – i tohoto tisíciletí, skrovněji řečeno za posledních deset let.

Při závěrečném obědě se všemi českými biskupy v den slavnosti sv. Václava v reprezentačních místnostech pražského arcibiskupství papež s úsměvem a uspokojením označil tuto návštěvu za „mimořádnou“. Myslel především její průběh, tak jak ho sám zažíval.

Já zcela souhlasím s tímto papežovým stručným, ale výstižným hodnocením. (Ostatně tímto slovem jsem papežskou návštěvu označil již před jejím začátkem na svém internetu dne 26. září). Ale nyní, po skončení návštěvy, bych chtěl toto hodnocení zkonkretizovat a rozšířit také o svůj pohled.

Především jsem přesvědčen, že to není jen papežův pocit, ale že do tohoto mimořádného zážitku byli vtaženi všichni lidé. Mnozí to i nejrůznějším způsobem a při různých příležitostech vyjádřili, nejen máváním a nadšením. Do této atmosféry pohody, radosti a nadšení byli vtaženi i druzí, nejen mládež, nejen věřící, ale i ostatní účastníci, i politici, novináři a okolo sloužící staff. Všichni měli ve tvářích radost jako slunce, které svým „úsměvem“ velice přispělo k celkové výborné náladě při papežské návštěvě. U mnohých jsem měl pocit, že možná i podvědomě sdílejí radost z úspěšné návštěvy.

Pro mne bylo mimořádné už to, jak se idea návštěvy zrodila, jak byla z dálky připravována a pak vyhlášena. Už dříve jsem to popsal v člancích na svém internetu. Mimořádné také bylo, kolik lidí bylo ochotno dát se do práce na konkrétní přípravě: velká komise ČBK pod vedením biskupa Václava Malého, zvláště

Setkání s rodinami v karmelitánském kostele Panny Marie Vítězné v Praze

Foto: Anton Frič, Res Claritatis

Nezapomeňme spojit mimořádný úspěch papežovy návštěvy i s našimi modlitbami ve velké naději, že papežova setba přinese bohatou úrodu.

její mediální část, odvedla velice důležitou práci při mediální přípravě návštěvy a při její prezentaci v médiích. Dvě velké komise pro přípravu setkání v Brně a ve Staré Boleslavi, celá logistika realizace obou areálů a tolik ostatní práce, která nebyla moc vidět ... Bez ochoty a nezištného mimořádného nasazení mnohých by to nebylo možné ...

Církev tu prokázala, že má schopné lidi a že se dokáže nejen modlit, ale i řešit problémy, zorganizovat a připravit tak obrovskou akci. To ohodnotili i odborníci vatikánské delegace, kteří si velmi chválili spolupráci s našimi lidmi. Celá řada zodpovědných pracovníků si zaslouží nejen pochvalu, ale i uznání a odměnu. Určitě bude nutné se v dohledné době spolu sejít, pobesedovat a sdílet si radostné zážitky z toho, co se nám podařilo vykonat a překonat.

Mimořádná byla i ukázněnost a disciplinovanost účastníků bohoslužeb. Generál Kvíčala, šéf ochrany, si pochvaloval, že se při všech těch mnohdy komplikovaných situacích vlastně nic nestalo. Novináři od něj stále sháněli nějaké problémy a těžkosti, ale on je nemohl uspokojit.

Dosud jsem zůstával jen u těch vnějších, spíše „materiálních“ věcí, které jsou ale také pro klidný a radostný průběh tak velké akce důležité. Velice významná a mimořádná byla i duchovní příprava papežské návštěvy: pastýřské listy a brožurky, které tematicky připravovaly věřící ve farnostech na návštěvu. A hlavně celá Církev u nás se pravidelně modlila. V závěru, před papežovým příjezdem intenzivní devítidenní modlitby – nověnu. Nezapomeňme spojit mimořádný úspěch papežovy návštěvy i s našimi modlitbami ve velké naději, že papežova setba přinese bohatou úrodu.

Před papežovou návštěvou jsme vedli úvahy o tom, jaké poselství papež přinese. ... I když jsme neměli přesné oficiální informace, přesto se naše „prognózy“ splnily a nebyli jsme zklamáni. O papežových projevech uspořádal ihned

KOMENTÁŘ

po papežově odletu tiskovou konferencí biskup Václav Malý. ... V brzké době bude v karmelitánském nakladatelství celá návštěva vydána knižně, se všemi projevy.

Řada našich věřících si s papežem podala ruku nebo s ním přišla do blízkého kontaktu. Lidé si všimli, že se papež neustále usmívá. Jeho úsměv je pokojný, klidný, ne patetický, spíše pokorný a jakoby neschopný. Jeho mírnost a neschopnost působí velmi sympaticky. Mohl jsem ho pozorovat po tři dny zblízka, když jsem s ním letěl v letadle do Brna a zpět, když jsem s ním jezdil v papamobilu. Mohl jsem s ním hovořit, když jsem ho doprovázel ve svatovítské katedrále nebo do staroboleslavské svatováclavské baziliky, když jsem ho na závěr přivítal na arcibiskupství a dal svůj byt na chvíli k dispozici, nebo když jsem seděl po jeho boku při závěrečném obědě. Papež vyjadřoval neskrývanou radost nad úspěšnou návštěvou, která ho mnoha věcmi oslovila. Zřetelně se cítil dobře ve Vladislavském sále uprostřed akademické obce.

Myslím, že Svatý otec cítil, že konkrétně vstupuje do našich duchovních dějin. Vyjadřoval neskrývanou radost nad úspěšnou návštěvou.

Cítil se jako profesor, chtěl jít „přednášet“ k pultíku a potom při projevu stál, přestože jinde seděl. Zřetelně pro něj byla velkým zážitkem návštěva baziliky svatého Václava ve Staré Boleslavi – setkání s místy, kde svatý Václav, ochránce a patron české země, byl umučen, a při tom uctil jeho lebku vystavenou na oltáři přímo v místě jeho smrti. Myslím, že cítil, že konkrétně vstupuje do našich duchovních dějin. A vedle na oltáři – *palladium*, obrázek Panny Marie, ochránčynie země české, který souvisí se svatým Václavem, se svatou Ludmilou a jejím křtem přijatým z rukou svatého Metoděje. Tady byly najednou kořeny našich duchovních dějin na dotek. Nebo setkání s mládeží při mši svaté na Proboštské louce, jejich

mladistvé nadšení, dynamika, radost, ale i solidarita, která je vedla k tomu, že mezi sebou dosud vybrali 289 922 Kč (sbírka však pokračuje až do konce října) pro potřebné v Africe. Zajímavá budou jeho vyjádření o návštěvě u nás na některé ze střeďečních audiencí v Římě ...

Papež byl zřetelně mile překvapen, a také se o tom zmínil, počtem účastníků velkých mší svatých v Brně i ve Staré Boleslavi, i počtem lidí, kteří mu přišli zarmávat např. na Malostranském náměstí a v Karmelitské ulici při návštěvě pražského Jezulátka. To vše na něj působilo jakoby kontrastem k mediálním zprávám, které návštěvu předcházely, o tom, že papež jede do ateistické a sekularizované země. Počty i způsob účasti lidí papeže přesvědčil o tom, že to není tak strašné s hodnocením naší země ...

V příštích dnech budu věnovat více času rozboru papežových projevů. Také státní strážce papežské návštěvy a pak jejímu celkovému hodnocení.

Kardinál Miloslav Vlk
www.kardinal.cz

Naděje se dobře snoubí s mládím

Dokončení ze strany 10

poslání v Církvi a ve společnosti. Milí mladí přátelé, buďte si vědomi, že křest z vás udělal Boží děti a údy jeho těla, to jest Církve. Ježíš vás neustále zve, abyste byli jeho učedníky a svědky. Mnoho z vás volá k manželství a příprava na tuto svátost znamená skutečné putování za povoláním. Zkoumejte tedy vážně Boží volání, abyste založili křesťanskou rodinu, a vaše mládí ať je obdobím, kdy budete zodpovědně formovat svou budoucnost. Společnost potřebuje křesťanské rodiny, svaté rodiny!

Pokud vás Pán volá, abyste jej následovali ve služebném kněžství nebo v zasvěceném životě, nezdráhejte se odpovědět na jeho pozvání. Obzvláště v tomto Roce kněží se obracím na vás, mladé: buďte pozorní a otevření Ježíšovu volání nabídnout život do služeb Bohu a jeho lidu. Církve i v této zemi potřebuje mnoho svatých kněží a osob zcela zasvěcených službě Kristu, Naději světa.

Naděje! Toto slovo, k němuž se často vracím, se dobře snoubí s mládím. Vy, milí mladí přátelé, jste nadějí Církve! Ona očekává, že se stanete posly naděje, jak tomu bylo loni v Austrálii na Světovém dnu mládeže, velkém projevu

Foto: Anton Frič, Res Claritatis

víry mladých, který jsem mohl osobně prožít a kterého se zúčastnili i někteří z vás. Mnohem víc vás bude moci přijet do Madridu v srpnu 2011. Už nyní vás zvou na toto velké setkání mladých s Kristem v Církvi.

Milí přátelé, znovu vám děkuji za vaši přítomnost a děkuji za váš dar: za knihu s fotografiemi, které vyprávějí o životě mládeže ve vašich diecézích. Rovněž děkuji za znamení vaší solidarity s mládeží v Africe, které jste mi doručili. Papež vás žádá, abyste svou víru žili s radostí a nadšením; abyste rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem; abyste se modlili a byli vytrvalí v přijímání svátostí, zvláště Eucharistie a svátosti smíření; abyste pečovali o svou křesťanskou formaci a byli poslušni nauky vašich pastýřů. Na této pouti ať vás doprovází svatý Václav svým příkladem a svou přímluvou a ať vás stále ochraňuje Panna Maria, Matka Ježíše a nás všech. Ze srdce vám žehnám!

Česká sekce Radia Vaticana

MARIA

La Virgen de Guadalupe

Nezvyklé nadšení budí v USA jedna Žena

Navzdory přesycenosti pohledů a obrazotvornosti ženami zvláště minimálně oděnými, jež charakterizuje Nový svět za Velkou louží, jedna Žena v kultuře yankee budí nezvyklé nadšení, strhává pozornost.

Guadalupská Panna získává první místa v marketingu *Made in USA*; v Hollywoodu se mluví o novém filmu o ní a *New York Times* uvádějí mezi nejvyšším počtem prodaných výtisků tohoto léta esej věnovaný mexické Madoně. Kulturní událost, která *en passant* dokazuje stále větší váhu španělských věřících v lůně katolické církve v Americe. Na filmovém scénáři věnovaném Madoně, která se zjevila Indiánovi blahoslavenému Juanu Diegovi v roce 1531, pracuje jeden z největších scénáristů amerického filmového průmyslu – Joe Eszterhaz. To jméno většině lidí moc neříká, leda snad, že od něho pocházejí příběhy úspěšného filmu *Basic instinct* a *Fleshdance*. Co má společného tento čtyřiašedesátiletý scénárista původem z Maďarska (emigroval spolu s otcem do Spojených států ještě jako dítě) s Madonou mexické národní svatyně, to lze snadno vysvětlit. Eszterhaz se rozhodl napsat toto dílo jako „dílo lásky“ po svém obrácení na katolickou víru v roce 2001 během dramatu, kdy bojoval s rakovinou. „Křičel jsem a Bůh mě zachránil,“ vysvětluje maďarsko-americký scénárista v článku, který se nedávno objevil ve *Washington Post*. A tak prostopášný mladík z Hollywoodu usilovně pracuje na textu dlouho-

metrážního filmu o *Virgen* pro Mpower Pictures, filmovou společnost, která vyrobila *Utrpení Krista* od Mela Gibsona, ale také film hnutí obránců života *Bella*.

„Dlouhou dobu jsem snil o tom, že napíši filmový scénář, který by byl zajímavý a zároveň inspirovaný,“ vyznal Eszterhaz. Podle producenta Steve McEveerlyho „Guadalupe změnilo dějiny domodorých národů v Mexiku. Proměnilo jejich kulturu a zvláště jejich víru.“

Guadalupe a jeho křesťanské poselství nadto o sobě dává vědět také na knižním trhu ve Spojených státech. Nedávný text o mariánských zjeveních malému Juanu Diegovi se dostal na přední místa žebříčku deníku *New York Times* v třídě *non fiction*. Během léta kniha *Our Lady of Guadalupe: Mother of Civilization* (Doubleday) se dostala na šesté místo mezi esejistikou v klasifikaci tohoto deníku „Velkého Jablka“. Zasluhu na tom má spojení autorů, kteří napsali text, neboli Carl Anderson, lídr Kolumbových rytířů (největší laická katolická organizace na světě, asi dva miliony členů), který byl nedávno jmenován do rady IOR vatikánské banky, a monsignore Eduardo Chávez, postulátor kauzy blahorečení Jauna Diega, jemuž se Madona zjevila. Kniha nastiňuje dějiny zjevení v Guadalupe a současné ohlasy poselství Panny Marie na americkém kontinentu. Sám Anderson to nedávno shrnul v Los Angeles na tiskové konferenci: „Jako katolíci jsme všichni povoláni milovat, zvláště ty, jejichž existence je v současné společnosti ohrožena – nenarozené děti, tělesně či duševně postižené a chudé.“ Právě Guadalupská Panna volá věřící, podle Andersona, k tomuto polidšťujícímu poslání v současné době: „Ona přesahuje všechny hranice. Je matkou, kterou

Zázračně vzniklý obraz Panny Marie Guadalupské

Scenárista Joe Eszterhaz

všichni sdílíme. Co nás spojuje, je důležitější než jakékoliv politické, hospodářské nebo národní rozdělení.“ Posudky a referáty o *Our Lady of Guadalupe* jsou jednoznačně lichotivé. „Velmi zřídka se nacházejí spojeny tak vynikajícím způsobem inspirace, úcta, zbožnost a historická přesnost,“ komentoval Alexander Bermudez, ředitel tiskové agentury Aciprensa.

P. Josef Koláček SJ

P. Josef Koláček SJ

Na filmovém scénáři věnovaném Madoně, která se zjevila Indiánovi blahoslavenému Juanu Diegovi v roce 1531, pracuje jeden z největších scénáristů amerického filmového průmyslu – Joe Eszterhaz.

DOPISY / ZPRÁVY

Člověk není jen výsledek výpočtu

Ad: Vliv Gustáva Husáka a Václava Klause na populaci ČR [RCM 18/2009]

Při listování novým, 18. číslem časopisu RC Monitor na mě vykoukli soudruzi Gustáv Husák, Leonid Iljič Brežněv, Lubomír Štrougal a na zdi visící Marx, Engels, Lenin a Gottwald, jakož i jeden pionýr a dvě pionýrky s rudými šátky a typický rudý karafiát. No dobře, pomyslel jsem si, naše generace musí také něco vydržet a ustát pocity corridového býka, které ve mně i po dvaceti letech pohled na rudé šátky a další komunistická reagens vyvolává, ať má mladá generace i obrazovou informaci o nekonečné trapnosti tehdejšího tribunového sebevystavování členů vládnoucí junty spolu s nahastrošenými dětmi a pod obrazy teoretických připravovatelů a brutálních vykonavatelů masového vraždění...

O to větší bylo moje překvapení, když jsem zjistil, že připojený článek Gustáva Husáka glorifikuje. Ale jeho hlavním cílem bylo zhanobit superzloducha, kterým je Václav Klaus; právě ten byl postaven do protikladu s kladným hrdinou Husákem. Autor Ivo Patta přesně spočetl a doložil grafy, že generální tajemník Komunistické strany Československa Gustáv

Husák má osobní zásluhu na narození nejméně 211 556 dětí v Čechách a na Moravě. (Sám za sebe ho prosím, aby toto číslo bylo minimálně o jednotku nižší.)

Článek je naprosto pochybený především metodologicky. Podle výše státní finanční podpory výchovy dětí dokáže autor spočítat, o kolik více dětí by se prý při vyšších dárkách z veřejné ruky narodilo. Ale měl by podle stejného vzorce také spočítat, o co větší musí tedy být státní přídavky na děti v Bangladéši než v Česku podle toho, o kolik víc dětí se rodí v Bangladéši. Kdyby totiž autor získal ve volbách moc a zavedl finanční bonusy jako za komunismu, určitě by se mu jen tím počet narozených dětí nezvedl na tehdejší úroveň – to by ještě musel uzavřít hranice, změnit řemeslo a podnikání zase v trestný čin, přidusit kulturu a hodit na celou společnost deku dusna a bezvýchodnosti... Pro mnoho lidí totiž tehdy rozhodnutí pro rodinu a děti bylo útekem do soukromí, reakcí na nemožnost jiné seberealizace.

Lidské rozhodování, a zejména rozhodování o tak zásadních věcech, jako

je volba zda mít či nemít dítě, je vždy výsledkem mnoha složitých a často i protikladných vlivů a není je možné uvést na jediný, a to ještě jen finanční ukazatel; je to nekřesťanské a rovněž nerozumné. A dodejme, že v posledku je svobodná lidská vůle něco nevysvětlitelného, je to tajemství Stvořitele. Nejvíce dětí se vždy rodilo a stále rodí v těch nejchudších rodinách, kde jsou pro ně zdánlivě ty nejhorší podmínky. Nebo má Ivo Patta ještě nějaký jiný vzorec pro rodiče z takzvaných vyloučených lokalit?

Všechno je zkrátka jinak. I sám protiklad Klaus a Husáka je trapný. Nevím, zda mohl Husák o výši dětských příspěvků rozhodovat úplně sám, snad ano, ale Václav Klaus měl určitě možnost jen něco navrhnout v pluralitně a demokraticky ustavených sborech, ve vládě a sněmovně, v nichž nikdy nekontroloval nadpoloviční většinu.

Dovolil bych si skončit krásným valašským příslovím k zamyšlení: Když dá Pán Bůh zajíčka, dá prouho aj trávníčka.

František Schildberger

Ženeva: Vatikán připravuje zprávu o problému sexuálního zneužívání v rámci celé Církve

Vatikán uvedl na pravou míru obvinění, která podsouvají katolické církvi zvláštní odpovědnost za zneužívání nezletilých. Bylo by dobré, kdyby si také jiné instituce a jejich vedení, kde byl zjištěn větší počet sexuálních zneužití, počínaly podobně jako katolická církev, která se pustila do očisty vlastního domu a informovala o tom také média – čteme v prohlášení Apoštolského stolce z 22. září, kdy bylo představeno na 12. řádném zasedání Rady lidských práv OSN.

Vatikánská deklarace je odpovědí na vystoupení jedné z volnomyšlenkářských organizací, prosazujících ateistický světónázor, která obvinila Církev ze zatajování sexuálních zneužití. Jde o tzv. Me-

zinárodní humanistickou a etickou unii, která přednesla na fóru OSN požadavek, aby byl Vatikán povolán k odpovědnosti na mezinárodní scéně a k otevření svých archivů, týkajících se sexuálních afér.

Drtivá většina případů zneužití nezletilých se týká tzv. efebofilie a nikoli pedofilie, čteme v prohlášení, vydaném představitelům Apoštolského stolce v Ženevě. Převažující část inkriminovaných duchovních (80–90 %) má homosexuální orientaci a dopustili se zneužití dospívající mládeže (efebofilie) a nikoli dětí (pedofilie). Údaje z posledních 50 let ukazují, že pouze 1,5–5 % katolických duchovních se dopustilo sexuálních deliktů. V deklaraci pozorovatele Svatého stolce u OSN

v Ženevě je citována zpráva z roku 2002, zveřejněná v *Christian Science Monitor* o sexuální zneužívání. Dochází k závěru, že do novinových titulků se dostaly pouze případy katolických kněží, třebaže podobná obvinění se týkala většiny amerických protestantských církví. Počet zneužití v židovských obcích se rovná případům, zaznamenaných u protestantských pastorů. Případy těchto náboženských obcí však média přecházejí mlčením. Deklarace Apoštolského stolce připomíná, že k 85 % případů pedofilie dochází v rodinném prostředí.

Mons. Tomasi při té příležitosti také sdělil, že se připravuje zpráva, která bude o tomto tématu pojednávat v rámci celé katolické církve a která bude již zanedlouho publikována.

www.radiovaticana.cz

DOPISY ČTENÁŘŮ / ZPRÁVY

Sváteční host

[RCM 16/2009]

Vážení,

rád odebírám váš *RC Monitor*. Je v něm mnoho velmi pěkných a kvalitních článků, píše tam řada kvalifikovaných odborníků. Rád si občas váš čtrnáctideník (nyní týdeník – pozn. red.) přečtu. O to víc mě nepříjemně překvapila úvodní stránka posledního čísla (*RCM 16/09*).

Nerozumím, z jakého důvodu se na ni dostala karikatura některých sovětských a ruských představitelů. Můžete mi sdělit, kdo je jejím autorem a co tím vyjadřuje? Zdá se mi, že postavit do jedné řady Lenina, zločince a masového vraha Stalina, Gorbačova – nositele Nobelovy ceny a dnešního představitele Ruské

federace Putina zavání tím, proti čemu chcete bojovat – nesnášenlivostí a xenofobií. Je snad dnešní Rusko naše hlavní volební téma? Nebo se stává módou kdykoli se o tuto slovanskou zemi otřít? Proč? Domnívám se, že pokud k tomu existují nějaké relevantní důvody, měly by nejdříve, případně současně, zaznít. Promiňte, ale jinak mi použitý způsob ovlivňování veřejnosti silně připomíná něco ne až tak moc slavného z naší nedávné minulosti.

Očekávám vaši odpověď a vysvětlení na stránkách *Monitoru*, abych opět mohl nabyt jistotu, že jse seriózní časopis.

S přáním dobra

Miroslav Šimáček

Vážený pane Šimáčku,

je mi líto, že jsem se výběrem této ilustrační fotografie dotkl vašich citů. Možná to nebyla volba nejsikovnější z toho důvodu, že souvislost s textem není jasná hned na první pohled, ale mým záměrem bylo právě trochu podpořit tu skutečnost v článku nevyřčenou, autorkou jen „nařknoutou“, podle toho, jak jsem ji pochopil. Fotografie je narážkou na kontakty levice, která má podíl na současné chaotické situaci v zemi, s ruskými podnikatelskými skupinami, tajnými službami a mafii. Mám za to, že někteří politici z ČSSD vzhledem ke svým osobním kontaktům prosazují v některých určitých případech zájmy těchto zahraničních zájmových kruhů proti zájmům občanů ČR. Z toho může vyplynout vliv např. právě těchto ruských kruhů na případnou levicovou vládu, utváření legislativy, vliv na správní a silové složky atp.

A proč jsem zvolil matřjošky – suvenýry, které se prodávají na každém rohu? Jak jsem pochopil z vašeho dopisu, představují zřejmě kolekci politiků pro vás nelogickou, protože je považujete za politicky odlišně motivované. S tím bych do jisté míry souhlasil. Spojuje je však to, že jsou představiteli jedné země – Ruska, které bylo a je agresivní mocností s im-

periálními sklony, bez ohledu na aktuální státní zřízení. A bude pro nás vždy potenciálním nebezpečím, jak nás o tom i dnes přesvědčuje svými výboji v Gruzii, v Čečensku, svým ekonomickým terorizováním Evropy prostřednictvím ropovodu a plynovodu v zimě (zemřelo kvůli tomu i několik lidí!), nemístným vydíráním ohledně protiraketového štítu. V tom se tito státníci zas až tolik liší nemohou, a to z nehlubší podstaty věci.

Řekl bych, že právě pro tyto souvislosti je dnešní Rusko výsostně významným volebním tématem. Jak vidíte, nejde o projev nesnášenlivosti či xenofobie, neboť moje motivace byla výhradně politická; nemám nic proti ruskému člověku.

Snad se mi, pane Šimáčku, podařilo svůj výběr ilustrační fotografie ozřejmit.

Rád věřím, že zachováte *RC Monitoru* přízeň i nadále.

Ondřej Vaněček

Děkovná mše svatá
za papežskou návštěvu

Pražská arcidiecéze srdečně zve věřící k děkovné bohoslužbě, která se bude konat v neděli 11. října 2009 od 9.30 hodin v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha.

Hlavním celebrantem bude kardinál Miloslav Vlk. Koncelebrovat bude také apoštolský nuncius Mons. Diego Causero. Při mši svaté poděkujeme Bohu za uskutečnenou papežskou návštěvu a za všechny obdržené milosti. Poprosíme také za to, aby plody, které setkání se Svatým otcem Benediktem XVI. přineslo, byly hojné a trvalé.

Arcibiskupství pražské

Školy v Německu musí
být napříště vybaveny
islámskými modlitebnami

V Berlíně dal správní soud zapravdu šestnáctiletému muslimskému gymnazistovi, který svou školu zažaloval za to, že mu jako muslimovi neumožňuje vykonávat jeho islámskou modlitební povinnost. Škola se hájila filozofií, že je státním zařízením, a je tudíž sekulární a nemíni privilegovat žádné náboženské vyznání.

Soudní komora si však nechala vypracovat expertízu islámským znalcem o míře závaznosti islámské modlitební povinnosti, a na jejím základě se přiklonila k názoru, že muslimský gymnazista má nárok se jedenkrát za vyučovací den modlit a škola mu k tomu musí vytvořit podmínky. Na základě tohoto judikátu budou muset napříště všechny školy v Německu, které navštěvují muslimští žáci, mít islámskou modlitebnu.

Die Welt

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

NA ZÁVĚR

Poznámka k týdnu

Naše ateismy

V ateistické společnosti žijí téměř celý život. Proto také pamatují ateismy dva: ten z padesátých let a ten normalizační. Je mezi nimi rozdíl.

V padesátých letech se ateisticky školilo (na pracovištích) a psychicky týralo (ve školách). Lidé ze strachu přestávali chodit do kostela; hlavní odliv z Církve se ovšem konal na venkově, kde kolektivizace přerušila vazbu svobodné rolnické existence a důvěry v Boha. Přesto prakticky všichni znali Desatero, některé základní modlitby, věděli, co je kostel a co je mše svatá.

Dnes je situace jiná. Jednak jsme svobodní a máme i pár katolických škol, jednak – z doby normalizační – existuje určitý respekt k osobní víře. Na druhé straně už nikdo nezná prakticky nic. Setkala jsem se s lidmi, kteří se domnívají, že při přijímání jíme maso (patrně syrové) a pijeme krev. Nikdo mimo věřící prostředí nezná základní modlitby, neví, co je to Církev, a novináři už neumějí základní pojmy ani skloňovat: křestu, knězové, klér...

Patrně nejnebezpečnější je nenávist k Církvi jako instituci, protože se opírá o naprostou neznalost historie. Nebez-

Proti volnému trhu „spiritualit“, kde „každý věří tak, jak cítí“, musíme trvat na tom, že existuje objektivní pravda, jíž se můžeme přiblížit rozumem.

pečí vidím v tom, že tahle nenávist je obecnou nenávistí k dějinám, k vlastní minulosti a k vlastní kultuře. U nás se projevuje snad nejvíc v celém regionu: např. i v Německu, které je poměrně dost protikatolicky naladěno, existuje na střední škole předmět *Bibelkunde* – nauka o Bibli. U nás ani to. Ale celoevropsky je tato situace obecná: právem

hovoří papež o tom, že evropská civilizace trpí sebenenávistí.

Benedikt XVI. k nám přijel s poselstvím, které zdůrazňuje rozum, vazbu víry a poznání, objektivitu pravdy. To je právě slovo do naší situace. Významným rozdílem mezi prvním a druhým ateismem, jak jsem je stručně charakterizovala, je důvod protikřesťanského postoje. Zatímco v padesátých letech se křesťanství vytýkaly spíše ne-rozumové rysy (obřady, zdobnost kostelů apod.), dnes se katolicismu naopak vytýkají rysy rozumové: vadí, že Církev je instituce, že má pevnou nauku – krátce řečeno, vadí její racionalita.

Ale právě na tu musíme klást důraz. Proti volnému trhu „spiritualit“, kde „každý věří tak, jak cítí“, musíme trvat na tom, že existuje objektivní pravda, jíž se můžeme přiblížit rozumem, že tímto rozumem můžeme rozlišit pravé náboženství od náboženství falešných, že pojmy mají jasný význam a že objektivní je i mravní řád, v němž žijeme. Především však se musíme znovu naučit milovat: milovat vlastní minulost a její dědictví, ale konec konců i sami sebe.

Michaela Freiová

Liturgická čtení

11. 10. Neděle Mdr 7,7–11, Žl 90, Žid 4,12–13, Mk 10,17–30

28. neděle v mezidobí

12. 10. Pondělí Řím 1,1–7, Žl 98, Lk 11,29–32
sv. Radim

13. 10. Úterý Řím 1,16–25, Žl 19, Lk 11,37–41
sv. Eduard

14. 10. Středa Řím 2, 1–11, Žl 62, Lk 11,42–46
sv. Kalist I.

15. 10. Čtvrtek Řím 3,21–30a, Žl 130, Lk 11,47–54
sv. Terezie od Ježíše

16. 10. Pátek Řím 4,1–8, Žl 32, Lk 12,1–7
sv. Hedvika, sv. Markéta Maria Alacoque

17. 10. Sobota Řím 4,13.16–18, Žl 105, Lk 12,8–12
sv. Ignác Antiochijský

RC MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, Mgr. Dagmar Kopecká, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Ondřej Vaněček, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což pro tento rok činí 465 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.